

vsak sebi saditi; dokler pa je to drevje mlado, smemo še po sredi saditi črešnje, breskve ali tudi slive, kajti te rastejo hitreje, kakor uno drevje ter so tudi blizu že pri kraju, kedar jabelka in hruške dorastejo.

Predno se tako drevo vsadi, treba je koreninje prirezati in rane potlej zamazati, malo koreninje pa naj ostane.

Prvo, kedar sadimo drevje, mora se kolje vtrditi v zemljo. Ko bi pa to še le potlej storili, ko se je drevo že vsadilo, lahko bi koreninje oškodovali, to pa bi potlej gotovo bilo na kvar drevesu. Jamo, v katero usadimo drevesce, moramo do treh četrtoev napolniti z mehko prstjo in potem denemo drevo vanjo ter mu pokrijemo koreninje z dobro prstjo. Gnoja pa ne smemo dati niti pod, niti nad koreninje.

Kjer je zemlja jako vlažna, tam je dobro, ako vsadimo mlado drevo na malem hribcu. Drevesec, ki jih dobomo, iz kake drevesnice, ne smemo tako globoko deti v zemljo, kakor so bila. Tudi ni prav jih trdo h kolu že koj s kraja privezati, kajti zemlja se vseda po časi, ter potegne tudi drevesca za seboj. Istotako ne sme kol stati preblizu drevesca, da ga veter ne maje ter tako drevesca ne ogloje.

Ker so spomladi vetrovi hladni, po zimi pa zajci gladni, zato je prav, da omotaš svoja drevesca s slamo in jih s trnjem zavaruješ zoper zajčji zob.

Jabelk, sliv in črešenj ne smeš, kedar jih sadiš, prirezati, še le drugo leto moraš jim slabe veje odrezati. Prva leta je treba vsako leto slabe veje ali take, ki segajo v druge, odrezati jeseni. Suhe veje moraš pa vsako leto odrezavati. Ako se prikaže kaka bolezen na drevescu, brzo jo odpravi s tem, da obrežeš rano ter jo namaži z voskom.

Mah in suha skorja se ostrže vsako spomlad. Drevesca je vsako spomlad pognojiti, po letu pa jih z gnojnico zalivati, toda ne tik debel in tudi ne na golo koreninje. Za to se izvrtajo okoli dreves luknje in vanje se vlije gnojnica.

Drevesa, ki so že stara, pomladimo, ako jim odrežemo ali odžagamo veje. Ako pa vse eno kako drevo pogine, ne smemo drugega enakega drevesa deti v isto jamo. Našlo bi premalo snovi, katerih mu je treba, kajti izsesalo jih je bilo staro drevo.

Sejmovi. Dne 23. aprila v Ilniku, pri sv. Juriju na Pesnici, na Ptaju, v Slivnici pri Mariboru. Dne 24. aprila v Kleku pri Radgoni. Dne 25. aprila v Dolu, pri sv. Juriju na Štavnici, pri sv. Juriju v Taboru, pri sv. Juriju na juž. žel., v Gotovljah, v Kostivnici, v Mozirju, v Vuzenici, v Kozjem in Šmarju pri Jelšah. Dne 26. aprila v Kozjem in v Orešju.

Dopisi.

Iz Trnoveljske okolice. (Naše volitve.)

Ni druge pomoči, kakor sesti moram ter vam, g. urednik, par besedi izreči o naših zadnjih volitvah. Da je ostala stranka g. Fr. Okorna v Škoflji vasi na vrhu, to ste izvedeli in niste se čudili, da je tako prišlo. Kako tudi? Zanj je vse delalo, kar leze in gre od Celja noter do najzadnje koč, ki se drži Škoflje vesi. Naš „kračman“, potem pa „grilček“ in še nekaj drugih se je tako dolgo plazilo okoli Lubečne, Boveč, Bezovice, Zelč itd., dokler se niso tamošnji volilci zavezali, da bodo svoj glas dali tistim, ki jim jih bode župan napovedal. Po vseh teh krajih pa je še vendar le ostalo nekaj mož trdnih, v Trnovljah pa vsi; da si je v tej vesi 104 hišnih števil, stali so vsi trdni, kakor skala za naše, neodvisne može. Samo eden, iz Bukove žlake, je zlezel, kakor mravlja, pod krilo g. Okorna. To ni bilo lepo od njega, tem bolj pa gre hvala Trnovljanom in drugim volilcem, ki niso marali celjskih „smrdljivk“. Letih se je une dni precej izpustilo izpod nosa, škoda, da se je z njimi marsikomu tudi pošteno ime Slovenca izkadilo.

Iz Šmarija pri Jelšah. (Volitve pa dr. Krenn in kompanija.) Pri nas je dobil dr. Gellingsheim 22 glasov. Dobil bi jih bil še kakih pet več, da se niso nekateri odtegnili volitvi in tako pomogli dr. Foreggerju do zmage. Foreggerja volili so: advokat Krenn, sodnijska adjunkta dr. Wagner in Doksat, kontrolor Pichler in davkarski uradnik Neschmach. Pichler in Neschmach sta rojena Slovenca pa narodna odpadnika, v lice prijazna, za hrbotom sovražna. Dr. Wagner je Nemec, torej že po svoji natori nam nasproten. G. Doksata pa smo imeli za Slovenca, ker je doma iz Postojne, pa varali smo se. Nekakšna „glava“ tukajšnjih Nemcev, (katerih pa ni nikjer v Šmariji), bi rad bil dr. France Krenn, advokat. Kdo pa je Krenn? No pred par leti je prišel v Šmarijo ta veliki Nemec potreben tistega, česar še ni imel, zdaj pa se redi in debeli od slovenskih žuljev in slovenske krvi in takisto slovenskega kruha vsak dan sit, hodi zdaj po trgu gori in doli, kakor kakšen turški paša in gleda z zaničevanjem in prezirom na nas, ki ga pasemo in krmimo ter mu basamo žepe. Pravijo, da je po Slovenskem še veliko takih Krennov, ki so se slovenskega kruha preobjedli — ali pa ni mogoče iznebiti se takih nam sovražnih bahačev? Čisto lahko. Slovenci! spametujte se že enkrat in zdramite se, pa ne nosite denarja takim ljudem, ki zaničujejo naše pravice, za katere se moramo tako krvavo boriti. Če ne bodo imeli zaslužka med nami taki Krenni, pobrati bodo morali svoja šila in kopita in iti tje gori med svoje ljube brate, če tudi v sveto

Bismarkovino! In vi Šmarčani in Slovenci Šmarskega okraja, če morate iti k advokatu, pojdite raji v Celje h gg.: dr. Srneču, dr. Filipiču, dr. Vrečkotu, ti so sami dobri Slovenci in vedó gotovo toliko, kakor kaki nemški Krenni.

Od Št. Jurja ob juž. žel. (Občni zbor „Cesarjevič Rudolfovega sadjerejskega društva za Spod. Štajar“.) Svoj redni spomladanski občni zbor je imelo to društvo 17. t. m. na belo nedeljo popoldne po večernicah v šolskem poslopju. Udeležnikov iz domače in sosednjih far se je toliko zbralo, da je bila sicer prostorna soba pretesna: kakor škatljica z biglicami bila je natlačena največ kmetskih posestnikov, pa tudi drugi stanovi so bili primeroma dobro zastopani. Ker se je ravnatelj g. dr. Ipavc moral odpeljati k nekemu bolniku v sosednjo faro Št. Vid, je društveni podpredsednik grajšček iz Blagovne, gosp. vitez Berks otvoril zborovanje, navzočnim je predstavil nadučitelja od D. M. v Puščavi, g. Fr. Praprotnika ter mu podelil besede za podučno prednašanje o sadjereji. Iz celo uro trajajočega, temeljito sestavljenega in zanimivo poučnega govora skušal bom le njegov osnutek povzeti. V svojem uvodu nam je spretni g. govornik v gladkej. a povsem lahkoumljivej besedi razlagal pomen in prijetnosti sadjereje ter unemal ljubezen do poslednje. Rekel je med drugim, da človek, ki je v pravi ljubezni vnet za sadjerejo, ne bode nikoli leno brez dela postopal po vasi; on ne bode pijanec in zapravljivec, njega ne vleče v krčmo denar zapravljat; vsak prosti čas vporabi, da gre pogledat svoja drevesa, posebno ob nedeljah in praznikih, tam ima svoje veselje, tam svoje društvo in zabavo in ker vé, koliko truda stane, predno se vzredi lepo drevo, da donáša dobiček, zato bode tudi varčen. (Konec prih.)

Iz Ptuj. (Raičev spomenik.) Za nagrobni spomenik rajnega Božidarja Raiča darovali so sledeči blagorodni gospodje: Vršec, c. k. notar v Sevnici 2 gld.; Alojz Mikl, trgovec v Ormožu 2 gld.; Žnidaršič, c. kr. profesor v Sarajevu 5 gld.; Milan Lilek, c. kr. profesor v Sarajevu 2 gld.; Bedjanič, c. kr. profesor v Sarajevu 1 gld.; Sevnik, c. kr. profesor v Sarajevu 1 gld.; Čuček, c. kr. profesor v Sarajevu 1 gld.; Anton Kupljen, c. kr. notar v Črnomlju 2 gld.; Anton Aleš, dekan v Semiču 1 gld.; Matija Kadunc, župnik v Preloki 1 gld.; Ljutomerški narodnjaki, po učitelju Kovačiču 19 gld. 80 kr. Anton Lednik, župnik v Podsredi 5 gld. Filip Vihar, kaplan pri sv. Martinu 5 gld.; L. Čuček, v Prebiču 2 gld.; Franc Klobasa, župnik pri sv. Antonu 5 gld.; Korbinijan Lajh, župnik pri sv. Jurju na Pesnici 3 gld.; Martin Meško, kaplan pri sv. Petru pri Mariboru 1 gld.; Tomaž Mikl, trgovec pri sv. Marjeti 1 gld.; Franc Koser, c. kr. poštar v Juršencih 1 gld.; dr. Jurij

Hrašovec, odvetnik v Slov. Gradci 3 gld.; Franc Rošker, kaplan pri Mali nedelji nabral je med tamošnjimi rodoljubi 4 gld. 80 kr.; x + 2 1 gld.; dr. Šegula, v Postojini 10 gld. Vkup 68 gld. 60 kr. — Srčna hvala vsem gospodom dariteljem! Anton Gregorič.

Od Gor. Ponikve. (Čudni ljudje.) Kupi tovrnej prijatelj šole podobo sv. Cirila in Metoda ter jo ponudi naši šoli v dar. Ali če je bil mislil, da bo tega darú naš g. nadučitelj vesel, izvedel je kmalu, da se je opekel, kajti ta sicer veliki gospod izpoznal je sedaj, da je premal za to, da bi obesil podobo na steno. Zato jo je poslal v Celje okr. šolsk. svetu češ, da bodo ondi že dosti veliki za ta posel. Toda le-ti so izpoznali, da niso niti sami niti gosp. nadučitelj vredni, one podobe obesiti v šoli. Kaj bote, g. urednik rekli k temu? — Meni se zdi, da je tem gospodom le nemškutarija skrešila roke in prste na njih ter da bode treba iskati druge gospôde, naj jim jih sopet nategne. Mogoče, da bodo potem v stanu pisati, da je to podoba „svetega Cirila in Metoda“ ter si g. nadučitelj dobi menda tudi moči, seči na steno ter podobo obesiti v šoli, da bode šoli v kinč, slov. otrokom pa v poduk. Jaz sicer ne vem, kaj še meni uni prijatelj šole v tej reči storiti, sodim pa, da stori prav, ako se obrne do dež. šolsk. sveta v Gradcu.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Jutri, to je v petek dne 22. aprila snide se gosposka hiša, v soboto dne 23. aprila pa poslaniška ter prične prva svoje posvetovanje s predlogom vit. Schmerlinga gledé jezikovnega odloka ministra bar. Pražaka. Da-si je g. vitez že precej v letih, vendar pa še ima dovolj ognja, da podkuri g. ministru. Baron Pražak ve pa gotovo, s čem da mu vgasi ta ogenj. — Poslaniška hiša dobi pa že v ponedeljek v posvetovanje državni proračun. Stroškov bode 535,922.196 gld., dohodkov pa 508,840.624 gld., primanjkljaja je po takem črez 27 milijonov, to pa še brez unih 52 milijonov, ki sta jih delegaciji dovolili. — Minister za uk in bogočastje še zmerom premišljuje o spremembah na drž. gimnazijah. Ako je taciž že treba, kaže pač, da odpravi g. minister vse, kar je liberalna gospoda od Strehmayrja naprej priteknila gimnazijam. Ni nič prida to. — Trgovina z železom, katerega se v gornje-štajarskih gorah veliko spravi na den, povzdiguje se nekaj časa sem in je vsled tega več življenja v onih rudah. — Koroški Nemci in še bolj tamošnji nemškutarji se jezé, da so na kartah, ki so jih izdelali c. kr. častniki, poleg nemških tudi slovenska imena krajev. Pritožili so se celó na Dunaju zavoljo tega, toda ničesar niso opravili doslej. — V spomin prof. Erjavca je